

JOVES POETES DE LA MEDITERRÀNIA

BARTOMEU CRESPI ——— LUCÍA GONZÁLEZ ——— MAX CODINACH ——— MARIA DABÉN

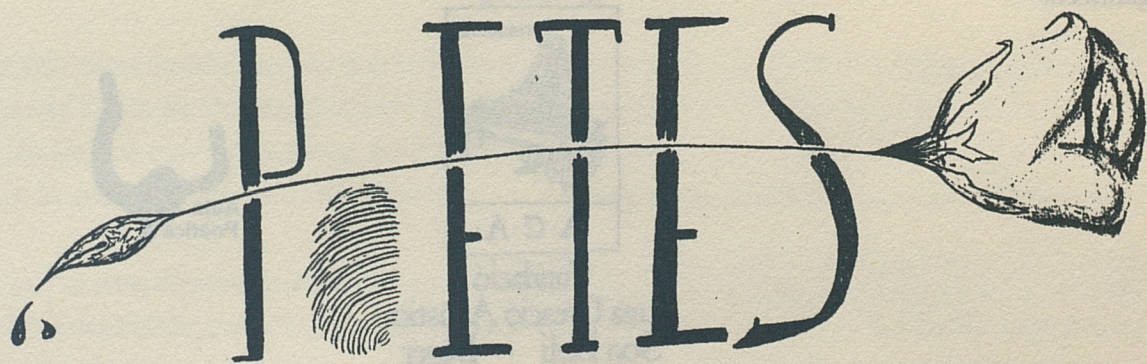
JAUME CLADERA

NESMA ROGELIO

17^È
SOLSTICI D'ESTIU

2021

Organitzen:

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Amb el suport de:

Departament de Cultura, Patrimoni
i Política Lingüística
Consell de Mallorca

CONSELL INSULAR
DE MENORCA

DEPARTAMENT DE CULTURA, EDUCACIÓ,
JOVENTUT I ESPORTS

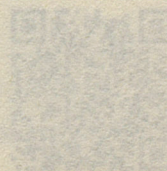

G CONSELLERIA
O PRESIDÈNCIA,
I CULTURA I IGUALTAT
B DELEGACIÓ PRESIDÈNCIA
/ PER A LA CULTURA

17È SOLSTICI D'ESTIU 2021

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Equip coordinador:

Antoni Gost Bennàssar

Kika Pol Payeras

Maite Brazales Vila

Miquel Àngel Tortell

Comissió executiva:

Jaume Pallicer

Liniu Siquier

José Ferrer

Miquel Àngel Tortell

Primera edició © Fundació Musical ACA, Búger, 2021

Disseny: Fundació Musical ACA - Aula Poètica / AdiA Edicions

Motius de la coberta a partir de l'obra de Margalida Fiol

Arts Gràfiques: Bookprint

Dip. legal: PM 406-2021

Fundació Musical ACA - Son Bielh

07311 Búger - Mallorca (Illes Balears)

Tel. (+34) 971516401

fundaciomusicalaca@gmail.com

Visita'ns a:

<http://www.poesiasolsticiestiu-fundacioaca.com>

Pròleg perquè

Per què els joves escullen la poesia com a forma per expressar-se? Per què reciten de memòria versos en veu baixa? Per què n'ensenyam tan poc i tan malament a l'escola? Potser aquella màxima que la poesia és complicada i avorrida no sigui més que una fal·làcia que amaga la censura. I la por a la Llibertat.

Visca la poesia i visca la llibertat! Així clou sempre les salutacions del Solstici d'Estiu —i altres actes— el coordinador de l'Aula de Poesia, Antoni Gost Curro, impulsor entusiasta dels joves emprenedors de la paraula en els seus assajos de lucidesa. Fa vint-i-cinc anys que A. Gost persisteix amb aquesta convicció i confiança en la gran potencialitat dels joves.

Vist amb perspectiva, aquesta confiança ha tengut els seus fruits. Des de 1997 fins aquest 2021, són desset les edicions del Solstici, que han servit de baula —més gran o més petita— per al creixement de més de setanta rapsodes joves que s'han registrat en aquest camí solsticier. És un privilegi i un orgull per a la Fundació que en aquestes desset edicions haguem tengut l'oportunitat de participar humilment un trosset camí de cadascun dels poetes que ens han acompanyat -i que formen part d'una col·lecció digitalitzada, veu i tot-. Moltes veus persisteixen en l'ús de la poètica i han fet i marcat camins a aquest present distòpic: Pau Vadell, Laia Martínez, Manel Marí, Mireia Calafell, Sebastià Bennàssar, Glòria Julià, Isabel Garcia Canet, Max Besora, Vicent Almeda, Maria Teresa Ferrer, Sebastià Sansó, Tomeu Payeras, Eduard Marco, Fani Tur, Eduard Escoffet, Clara Fontanet, Miquel Horrach, Jaume Galmés, Maume Munar, Edgar Alemany, Àngels Gregori, Miquel Perelló, Jamie Preto, Meritxell Cucurella...

Enguany, desset Solsticis i vint-i-quatre anys després, persevera l'atreviment i la postulació dels joves amb embranzida: Max Codinach, Maria Daben, Bartomeu Crespí, Nesma Rogelio, Jaume Cladera i Lucía

González. Amb l'art il·lustratiu de Margalida Fiol i, fotogràfic, de Pilar Gost. Amb un homenatge degut al mestre poeta Joan Margarit. I un altre a Rafel Socias, poeta enginyer.

Despullar-se en públic. Amagar a crits les entranyes. Escopir vísceres. Accentuar la in-divi-dual-itat. Rosegar contradiccions. Patir el plaer creatiu a deshores. Escriure per saber. Blocs de formigó a cada dit cerquen d'hom la veritat; l'angoixa d'un mot extraviat. Tortures una metàfora. Fas una divagació tântrica. Que el públic es disposi entorn del micròfon. La funció està a punt de començar.

Miquel Àngel Tortell Frontera

Secretari de la Fundació Musical ACA

i membre de l'Aula Poètica.

I com a centre, els marges!

Enguany amb el 17è Solstici d'estiu celebrem els 25 anys de l'Aula poètica, segona filla de Toni Caimari i Toni Gost destinada a vincular música i poesia a través de la importància de la veu dita. Neix com a altaveu *underground* de joves poetes, amb la intenció de ser l'espai màgic per als joves Ícars.

La idea dels dos Tonis és utilitzar les joguets de què disposa l'Aula de música per tancar el cercle escriptor-lector-oïdor, remarcant la importància de la sonoritat dels versos; no en va l'anagrama del Solstici és un cap de bou amb forma de lira, referència intencionada als rapsodes grecs.

Tot a l'Aula poètica té significació pròpia, d'aquí que la data triada sigui el solstici d'estiu, considerat un vespre màgic plegat de simbolismes i definidor de mediterraneïtats diverses. Així el certamen creix com un primer motor de l'aula de poesia però no l'únic, i amb l'ajuda de Damià Pons enceten Veu de poeta, un escaló més cap a la musicalitat del vers, i amb la intenció que arribi més lluny es concep com un CD amb un llibret-suport traduït al castellà i a l'anglès.

Una vegada posats en marxa aquests dos projectes i seguint la idea d'apropar l'espai als artistes perquè s'hi relacionin, col·laboren amb festivals de poesia com Poesia de la Mediterrània organitzat per Biel Mesquida i amb Veus Paral·leles dirigit per Albert Mestres; tots dos centrats en ajuntar poetes en diferents llengües i versos.

D'aquesta manera, Aca es converteix en talaia de tot tipus d'artistes i col·laboradors, arreplegats al voltant d'una taula fruit de la creació de l'Aula de gastronomia. I aquí, és necessari recordar Maria Pons Reynés, presidenta de la Fundació Cultural Joan Amengual Pericàs de Campanet, que des dels inicis del Solstici

d'estiu col·laborà i ajudà a què pogués ser una realitat. Mostrar la nostra gratitud i admiració per a qui convertí una desgràcia personal en una joia comunitària, talment ho faria un poeta.

Dit això, explicar només a títol personal que un divendres de juny de l'any passat, donant la benvinguda als joves poetes al mirador, per un moment torn ser ells vint-i-un anys després, i em veig i els veig plens de força salvatge, indomables. Els ho explico i m'emociono i s'emocionen, i reconec Aca porta a nous mons i n'entenc la importància des de la pàtina del temps que de vegades costa tant espolsar-se per continuar amb la puresa bruta necessària. I ressona Proust d'apuntador fidel amb el seu "*Le véritable voyage de découverte ne consiste pas à rechercher de nouveaux paysages, mais à avoir de nouveaux yeux*"; adquirint més significació que mai.

Entenc després que la idea primera d'Aca és ser la casa de Sisa i fent fum de pors i prejudicis convertir-se en punt de trobada dels acròbates anònims de Canimas. Camí mai fàcil de recórrer, parany i mirall propis de deserts inevitables per passar gust de no arribar mai a Ítaca; que amb en Toni, na Kika i en Miquel Àngel intentam, formant part d'aquesta petita família mescla de Peters Panks i el club dels divendres... "Oh capità, el meu capità!"

Maite Brazales Vila

membre de l'Aula poètica

El far de les paraules: homenatge a Joan Margarit

En un espai descobert, sense sostre ni recer “*El déu de les mans buides ha tornat cercant el que no has escrit encara*”, el que has deixat sense dir, però el que la memòria reté en el que ens vas transmetre amb cada llàgrima tintada a sobre els papers que avui perduren en aquest Bearn etern què la teva literatura és un paradís perdut, sempre trobat.

Aquest any ha mort Joan Margarit, un mal vers per al món d'una poesia d'esperit lliure que intentava mostrar, mot a mot, com la literatura i l'art podien i havien de salvar el món. Record encara el primer dia que el vaig llegir, com, de reüll, el vaig veure a un estant d'una llibreria del carrer Balma de Barcelona, en rutines de passeig per no estudiar i recrear-me en la lectura en horabaixes de dolor i bohèmia.

Mai m'havia interessat per Joan Margarit d'adolescent, potser perquè el teníem molt a l'abast i jo era un poc obsessiva amb els clàssics, o bé perquè mai havia aconseguit deturar-me en una lectura amb què, anys més tard, compartiria filosofia i color de pupil·les. Uns ulls aparaulats on endevinaria l'ànima dels poemes més tristos, però calefactors, a recer d'un món que s'esboca delicadament.

De veu apassionada, l'arquitecte del vers, Margarit, construïa amb el temps tot un refugi amb cada escrit com a abanderat de les intempèries morals. En un món on gairebé tot ja està resolt, en aquesta societat on la nostra ànima està cada vegada més corrompuda per la còpia absurda d'idees que ja deixem d'estimar, què ens queda?

Qui ens salva de la tristesa, del calfred i de nits on només la lluna és un sostre encès per la por? Margarit ens ha donat la resposta durant anys. Geni rebel i de convicció ferma, entenia que només la poesia, la música i l'art podien fer de port als qui es creien ser mariners perduts d'aquesta terra. Estic convençuda, però, molts anys després de llegir, que són molts els que no han viatjat pels mons de Margarit però que sí que han estat víctimes d'una intempèrie moral i que han aconseguit fer el viatge cap a terres llunyanes a través

d'una balena fantàstica o bé a través d'una melodia màgica com strawberry fields dels beatles que ara sona mentre record la manera d'entendre la literatura i sempre a la manera de Margarit: veritat i bellesa.

Estimat joan

“Hauràs de tornar a escriure [...] i cavar entre les pedres, els terrossos i les arrels que mai no arrencaràs. Però aquest és el preu del que és profund. Cavar és religiós. És una forma de bondat. Cavar de nit. Després agenollar-se i aixecar els ulls a les estrelles sabent que cal buscar-ho tot a terra: com construir una casa, com escriure un poema. I fins i tot des d'on tornar a estimar en aquest temporal de la memòria”.

I acab així, un humil homenatge recordant que, en “*un temps vaig ser una noia de futur*” i, gràcies a tu, ara sóc vigilant en un mar de poemes que per sempre seran el meu refugi, i que m'han arrecerat en dies esqueixats pels núvols i perfums que m'embafaven de tristor.

Gràcies per tant i gràcies per salvar-nos perquè “una ignora de jove, que els principis no tenen res a veure amb els finals”.

Fins sempre Joan

Kika Pol
Sa Pobla

Salutació als poetes joves, 25 anys després

Amb la inspiració del triangle, l'infinit del cercle i el recer del quadrat, símbols i geometria de figures poètiques, esperma i òvuls de versos d'argent; d'urgència d'una addicció per trenar la matèria sempre en descomposició de la poesia, que copsa els sons de les paraules dins la teva veu de lletraferit.

I amb un glop compartit de licor agredolç, destil·lat de la gamma cromàtica de la poesia, us donam la benvinguda, joves poetes de la Mediterrània de la dessetena edició del Solstici d'estiu. "En l'obscur racó del llibre, al fons, alena la impaciència de les paraules", versa el meu poema dedicat a Miguel Àngel Velasco el 1996, que simbolitza el sus de l'Aula poètica, que enguany assoleix els 25 anys.

Aprofitant l'avinentsa, recordam i donam presència a la figura d'Antoni Caimari Alomar, hom artista, músic, visionari i un dels més grans compositors per a piano; i alhora poeta de la música i del so; creador i impulsor de la Fundació Musical ACA, santuari artístic i espiritual. Gràcies al seu esperit lliure i la seva visió àmplia del concepte modern i postmodern de la creació interdisciplinària... després de temps d'espargir i escampar les llavors i energies de la poesia, brotà l'Aula Poètica i, amb aquesta, la col·lecció del Solstici d'Estiu de joves poetes. I, després, a la col·lecció de poetes de reconeguda trajectòria, Veu de Poeta, iniciativa inspirada per l'escriptor i poeta Damià Pons quan era conseller de Cultura del Consell de Mallorca. I, en paral·lel, el Crestatx Poètic, que brufarem enguany 21 edicions ininterrompudes.

I com diu el meu estimat amic i poeta, Lluís Maicas, al pròleg de la quarta edició del Solstici de 2001: "Veus que no elegiren la poesia, car la poesia els elegí a ells, dones i homes, condemnats al suplici de la bellesa i de la sensibilitat".

En cada acte de poesia a la Fundació ACA, donarem presència Antoni Caimari Alomar.

Un agraïment a l'equip de l'Aula Poètica, Miquel Àngel Tortell, Maite Brazales i Kika Pol.

I, ja ho sabeu, visca la poesia i visca la llibertat!!

Antoni Gost,

poeta i coordinador de l'Aula Poètica

Les beceroles d'un poema

La poesia segurament és el gènere literari que congria més passió creadora a l'hora d'escriure, de llegir i de declamar. Tanmateix, com tot art humà, requereix tècnica, ensenyament i aprenentatge. Són conegudes les influències literàries de molts dels nostres poetes més reconeguts i, a la vegada, sabem de casos d'escriptors la poesia dels quals brolla d'un món interior força tancat.

Per fomentar aquesta passió creadora dels poetes que encara es troben en aquest procés de trobar una veu pròpia, actes com el Solstici d'Estiu són una autèntica pedrera. La 17a edició d'enguany, segon any de pandèmia, torna a citar-nos amb el sol ixent de juny que banya la plana de Búger, sa Pobla —i més enllà— en un dels actes més lluits que organitza cada any la Fundació ACA.

Si enguany hem de parlar de poesia, no podem deixar de fer esment a dues efemèrides que commemoram com són els traspassos de Damià Huguet i Miquel Àngel Riera, precisament l'estiu d'ara fa 25 anys.

La pèrdua sentida d'aquests dos autors, cadascun amb una obra i unes característiques pròpies, i la memòria que se'n reivindica un quart de segle després, són una bona mostra de l'alt nivell que la poesia és capaç d'assolir a la Mallorca contemporània.

És fàcil fer volar la imaginació i pensar com varen ser les beceroles d'aquests dos poetes en una Mallorca en ple franquisme, amb repressió cultural, però també enmig de grans canvis socioeconòmics.

Cap dels dos no va tenir ocasió de debutar o de presentar-se com a poeta en un acte semblant al Solstici d'Estiu. És per això, que hem d'agrair a la Fundació ACA aquest espai d'expressió artística per a joves poetes que cerquen una oportunitat de posar en paraules la seva passió creadora.

La mateixa passió creadora que posava el fundador Antoni Caimari Alomar en tot allò que es proposava. El 2021, també el recordarem per la mort de l'impulsor d'aquesta casa que avui ens acull. Ara som nosaltres els qui tenim la responsabilitat de fer honor a la seva obra dedicant tots els nostres esforços a promocionar el bon nom de la Fundació ACA i fent que sigui coneguda, únicament, per l'activitat de promoció cultural que du a terme. L'èxit que estic segura que gaudirà aquesta nova edició del Solstici d'Estiu ens marca el camí per seguir.

Isabel Busquets Hidalgo

Vicepresidenta primera i consellera del Departament de Cultura, Patrimoni i Política Lingüística del Consell de Mallorca.

Salutació

És un plaer saludar els lectors i lectores d'aquest recull poètic, que s'edita per segon any consecutiu després del parèntesi d'alguns anys sense el *Solstici d'estiu* de la Fundació Musical ACA.

Des de Menorca estam especialment contents per aquesta recuperació, perquè permet donar una major projecció a l'esplet de joves poetes que s'estan obrint pas amb força dins el món de les lletres menorquines. I vull aprofitar aquest espai per agrair la tasca d'un gran poeta i millor persona, Pere Gomila Bassa, veritable conrador de les noves veus poètiques menorquines. En Pere és l'ànima d'Illanvers, el recital poètic de referència de l'estiu menorquí, que enguany arribarà a la setzena edició, i del recital Vershivern, un afortunat rebrot que el passat mes de febrer va celebra la cinquena edició. En aquests dos recitals, en Pere es preocupa sempre d'incorporar-hi joves poetes, i aquestes taló els representa un estaló per afermar-se i avançar. Solstici d'estiu contribueix positivament a aquest impuls, projectant la seva veu més enllà de Menorca i obrint-los a noves possibilitats.

La poesia és escriptura, però també és veu viva. De fet, en els seus orígens la poesia oral precedeix l'escrita, i avui encara té un hàlit especial quan és recitada. Illanvers i Solstici d'estiu tenen en comú que ajunten les dues formes d'expressió: neixen en un recital en viu, i perviuen en la lletra impresa d'un llibre, que pot conquerir nous públics i projectar aquestes veus joves cap a nous horitzons.

Molta sort a tots els poetes, i gràcies una vegada més a la Fundació Musical ACA per aquesta bona iniciativa.

Miquel Àngel Maria

Conseller de Cultura Educació, Joventut i Esports
Consell Insular de Menorca

HOMENATGE

Parla, Narcís!

No planyis la teva paraula

Dóna-la encesa de tu, sobre el teu cos,

conscient de la vida que menes,

de la fe que has jurat, d'aquesta terra

que ja no pots decebre.

Digues a tots com fas encendre

la teva vida estimada

fins a la suprema comprensió

que és el teu cos, i et fa

míser, senyor, ric, pobre i solitari.

Parla, Narcís!

No planyis la teva paraula,

desglosa la veu obligada

a esser teva per sempre, replica

sobre el judici amarg que t'enrevolta,

i allarga els teus braços, amples,

per a abraçar tota la terra

que no podrà esser teva

més que en la acomplerta solitud que portes.

Parla, Narcís!

míser, senyor, ric, pobre i solitari.

Rafel Socias Company (1946-2020)

Parla, Narcís, (premi Ciutat de Manacor de 1972)

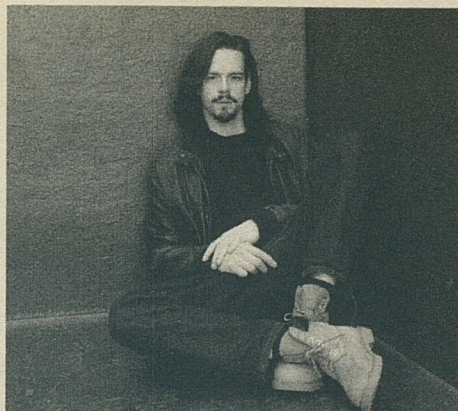
17^È SOLSTICI D'ESTIU
2021

JOVES POETES DE LA MEDITERRÀNIA

BARTOMEU CRESPI ∞∞∞ LUCÍA GONZÁLEZ ∞∞∞ MAX CODINACH ∞∞∞ MARIA DABÉN

JAUME CLADERA

NESMA ROGELIO

BARTOMEU CRESPI

MALLORCA

Bartomeu Crespi (Pòrtol, 1994) és graduat en Filosofia i en Llengua i Literatura Catalanes. Actualment exerceix de professor de secundària. Va començar a recitar molt jove en una activitat anomenada «*Poeta del Mes*» a l'Institut Berenguer d'Anoia (Inca). Allà coneix alguns poetes i comença a escriure els seus primers versos. Influït per poetes com Andreu Vidal, Paul Celan o José Ángel Valente, i per la música de Miquel Serra, creu en la paraula poètica com a eina de superació del llenguatge, una eina que ens permet pegar grapada dins l'inefable i dir allò que no veiem, però batega en els racons més insospitats del que anomenem *realitat*.

POÈTICA

vull escriure un poema sense estrofes
vull escriure un poema sense mots
vull escriure un poema per fer nosa
un poema que sigui molt i poc.

un poema que parli de les coses
un poema que parli de tu i jo
un poema que desvetlli ocults misteris
un poema que espetegui com un tro.

ara escric el poema i no puc dir-li
les coses que ha de dir, sinó que ell sol
em diu: "escriu-me així, que jo existeixo
més elevat que tu, lluny del teu cos".

i jo, a les seves ordres, el vesteixo
així com m'ho exigeix, a esclatacor,
i em canso, i em fatigo, i em rebento,
i ho deixo estar i hi torno i perdo el nord.

*com un cos encongít callo dins tu
poema, fill de puta, t'has fet gros
dins l'ira dels meus crits i em dol la veu
de ser un bocí de tu extirpant-me mots.*

No vull escriure un poema que t'estimi, lector.
 No vull alçar cap pedra que et reveli
 la crua veritat.
 Només vull ser una llima que t'esmoli les dents
 contra aquesta certesa
 i et faci detestar-la com jo ho faig.
 No em cal calor, no em cal complicitat.
 No em cal cap altra cosa que no enfronti
 el teu no-res contra el gemec del mal;
 la teva veu contra la veu del Tot
 que diu l'engany gitant paraules vanes.
 T'escometrà un xerraire mort de gana
 ple d'astres sense llum: serà poeta
 de vers sense discurs i amb uns vocables
 solemnes i profunds dirà els seus traumes
 en lloc de dir els colors de l'absolut.
 Tu podries ben bé ser aquest gargot,
 aquest sagnant crepuscle en agonia,
 per tant, no em puc permetre una escriptura
 que no et provoqui el fàstic que em suscites.
 No em puc permetre dir un mot que t'estimi
 car tu m'estimaràs sense mesura
 i jo perdré de vista les falcies.

Marxo cap a la llum
amb els himnes trencats.
Ets en els fils daurats
que em sargeixen els ulls.
Ets, de ple, dins el lloc
on vindré sense tu
quan em palpis l'esguard
amb les mans de ningú.

EL CAP GROS D'UN PETIT EGÒLATRA

Petit i cama-curt, talment un tros
de butza que ha patit una escapçada
desfila fent botets com una fada
i així va amunt i avall el seu cap gros.

De fet, tal menudència de cos,
d'espai i de cabuda limitada,
la testa ha de tenir desorbitada
car l'ego li estrenyia el carcabòs

i es va haver de fer lloc. Oh, sí, calia
per a emmagatzemar l'egolatria
que a dintre li creixia lentament,

del crani, l'estructura resistent,
perquè el teixit del cos s'eixamplaria
fins a esclatar en un pet brut i pudent.

Ara, Marshall, com una taca negra de no res,
un silenci de plàstic mèsquitxa i em rebenta
les fosses de l'esguard,
i entre els òptics olfactes reverbera
la música terrible que fa el temps
quan dissipa els instants:
sent com retrona
de lluny un ritme *tekno* industrial
que esclata i es desfà,
i els seus enigmes
travessen, revelats, la meva carn.

Veig com es baden
barrams d'èssers infaustos que devoren
la seva pròpia fam,
i dels cadàvers
un tuf d'eternitat va desprenent-se'n
creant i descreant.

ALS MEUS SEMBLANTS

“El meu lloc és estranyament poc”

Miquel Serra

A vosaltres, només,
enginyers
de llimes i xerracs
amb què m'alliso els contorns
de les hores rugoses
i m'exsecallo les mirades mortes
dels homes mundans.

Cap a vosaltres caic
silent i lluminós
com un gargall de mel
escopit
pel sol.

LISÈRGIA O EL COS ATLÈTIC DE LES INTUÏCIONS

*Amb precisió quirúrgica,
com un ganivet lent,
terriblement lumínic
cau el sol
damunt les coses.*

El dia es talla com una llimona
les pedres cruixen, respiren els erms.
Els arbres mouen el seu cos d'aurora,
la llum degota espessa com mel.

Els codis rectes abracen la corba,
les coses parlen llenguatges que entens.
Cauen els mites i cauen les normes
ensinistrades dins el moviment.

Vinclant-se en l'aire el vent es deforma,
amples olfactes s'esnifen el cel.
Armat el caos, el caos és l'ordre
que furta als àngels les claus de l'infern.

Com una vida creada a deshora
que veu el néixer com un lluny descert,
balles dins l'úter que engendra les coses
i el temps t'avorta i t'escup dins l'etern.

MIRA com s'alça la pols dins les cases,
com s'equivoquen les ombres dels pins.
Mira com parlen sens dir cap paraula
totes les pedres que hi ha pel camí.

Ara desfés-te dels teus teoremes,
ara ascendeix cap al lloc on vas dir
que més enllà d'on els astres s'encenen
tu hi tens fanals perquè insultin la nit.

Dins els diàfans retalls de penombra
o dins l'atzur que et promet l'infinit
prova d'infondre en les lleis i en les normes
la sapiència d'un mot imprecís.

Veuràs com cauen les parles augustes,
com s'equivoquen les ombres dels pins.
Veuràs corbar-se la recta mesura
en l'acrobàcia dels seus intestins.

I quan extirpis el temps de les hores
cerca en la pausa de l'esdevenir
un nou llenguatge que et pugui resoldre
la diferència entre ser i existir.

BOCA: expulsa parla
 parla flux i calla,
 calla fort i digues
 digues sense errar-te

què és perdre la parla
 què és trobar la perla
 què és habitar l'Altre

si és que ets tu l'experta.

POEMA MANUSCRIT

Vingueres

de la nit del Gran Brit

malsonniant

la revinela de l'um

i el clamorós silenci

del principi estàtics que regeixen
el transcor dels cels.

T'escopires

un tros de llengua seca dins la mà,

i un bri de perla exhausta s'escampà

com un alè de mort demunt les ures.

Digueres,

veixent dins dos esquitros de saliva,

percules menys grones per a ser dites

amb una sola boca.

LUCÍA GONZÁLEZ CÓZAR

MALLORCA

LUCÍA GONZÁLEZ CÓZAR. SENTIMENTS HIPERBÒLICS

Sota bombolles protectores, L.C., estudiant de batxillerat de ciències i futura promesa de l'art, viu a cavall entre els versos i la història d'una dia a dia que combina amb l'amor per la literatura i la llei de l'esforç. En cada vers, senzill però no innocent, s'hi entreveuen les influències d'una poesia marcada pels elements i el pas del temps, que comença a ser ràpid i imparable en aquesta aventura de créixer. Paraules on "El temps vola, el temps passa, es fica per portes i finestres" ens retornen a la poesia jove de camps que omplen silencis i un jo poètic que esclata a través de la rima polimètrica i sincera. De binomis i promeses, un futur esperançador que flueix, com diria Vinyoli, en els mots, hiperbòlic.

Kika Pol

1

Mires al mirall
i ell ja no hi és;
però les cicatrius
s'han tornat a obrir
i cauen con rius
les llàgrimes retingudes.
Al tercer parpelleig,
davant el mirall,
veus que apareix
una clau i
que la porta és
oberta de bat a bat.
Però no te'n vas
i ho llances tot,
incloent la llibertat,
i et tanques tu mateixa
amb un cop de porta.
Mires per la finestra
canta un nou ocell,
o pot ser ets tu,
són els teus sanglots
són les teves pors
que lluiten pel món.
Un món que t'has negat,
que pot ser no viuràs,
que et crida llibertat
i tu enfonses la veu,

no es assumpte teu
és ell qui decideix.
I encara ho repeteixes,
per no oblidar-ho;
pot haver-hi problemes
si arriba i no hi ets,
o si no contestes.
En aquell moment,
l'ocell s'enlaira i
et deixa tota sola,
una vegada més,
i si hi el segueixes,
seria tan dolent?
I a la fi veus el món
aquell que et cridava,
diferent al que ell pintava,
el sol encara no és,
però s'està obrint pas
darrere les muntanyes.
I tot aquell paisatge
ara és ca teva,
i jures no tornar mai
a la teva gàbia,
i a la fi, t'enlaïres.

Kika Pol

Està plovent
i el teu record incansable
apareix novament
després de mesos,
tal vegada set.
I set eren les vides
que em semblà viure
perquè feies
de cada dia
un moment irrepetible.
I ara plou
i tu no hi ets
per ballar sota una pluja
que calava l'ànima
quasi tant com tu.
Perquè vas ser
pluja estival i serena
colpejant contra l'arena
mentre deies que cantés
com si fos una sirena.
I vas ser també diluvi
i bombolla protectora
per respirar al teu costat
enmig de la pluja torrencial
però sense apagar el foc.
Vas ser totes les aigües
del món, els rius, els llacs,

tots els oceans i mars
però mai deixares que sortís
dels meus ulls una llàgrima.
I ara plou
apagant el nostre foc
que tenia una força
amb la capacitat
de consumir ciutats senceres.
Per això, ara
les cendres romandran
per sempre
en una foscor
més real que mai.

Ets foc.

Ets el foc de la meva caverna.

Que bé sona, oi?

Doncs no.

No ets aquest foc

que il·lumina

i m'allunya de tota foscor.

Ets el foc que il·lumina

però per a manipular,

per a lligar més les meves cadenes,

per a sumir-me,

encara més,

en la foscor del no saber,

de la mentida,

de la ignorància.

Ets foc i m'asfixio.

I jo morint en la caverna,

en la mentida,

somni amb la veritat de fora,

a la qual no vaig poder arribar

per quedar-me a ballar

amb les ombres que em dedicaves,

i qui diu que no és més real el meu somni

que allò que em volien fer creure?

El temps vola, el temps passa,
es fica per portes i finestres
siguin d'un hospital o d'una casa
sense trucar, sense fer portades.
S'acaba i la porta roman intacta
tot són llàgrimes i silenci
tot i que l'ànima d'altres crida
perquè quan es va tot s'enduu.
I el pitjor no és això, és just abans
és un constant vull i no puc
ara que tinc doblers i temps
el que em manca és la salut.
Doncs, seguiríeu el consell d'un vell?
ja sé que no teniu molts diners
però sí altres armes, el temps
la vitalitat i la joventut, que valen més.
Aprofitau-ho, que diferent serà el futur!

5

El teu camp t'enyora
 els arbres encara ploren
 fulles marrons i mortes,
 tot i no ser tardor.
 D'ençà que no hi ets
 no existeix el color verd
 en aquestes terres
 que ja no es cultiven.
 Els ocells emigren
 cercant la teva veu,
 però per molt que s'enlairen
 no arriben mai a tu.
 La padrina et troba a faltar
 i no es creu que no hi ets
 moltes vegades plora
 en silenci per no molestar.
 Fins que s'adona
 que ja no hi ha
 ningú a qui li faci nosa.

I em vaig tornar d'aquesta manera
així, que em dius pedra
per posar-me una cuirassa
i decidir donar-te l'esquena.
Perquè on tu veies només roques
jo em deia maragda,
pedra sí, però pedra preciosa
i sobretot magmàtica.
Pedra que s'ha solidificat,
a la qual ja no afectes ni ratlles
que és formada per magma, i
elevada del mantell a l'escorça.
Quantes vegades vaig demanar mantes
quan moria de fred
i tu contestaves amb alarits
inundant-me de la teva lava.
El pitjor era que de veritat creies
que així era com funciona la vida,
i em deixaves encara més gelada
congelant-me a poc a poc l'ànima.
A vegades també cremaves,
quan feies explotar volcans
deixant en la meva pell les teves marques
abans de recollir i anar-te'n de casa.
Tot i això, he de donar-te les gràcies,
perquè dels trossos he ressorgit
el teu desastre ho he fet meu

he tret d'ell una cosa bonica.
De les miques, un cor
de la solitud, autoestima,
m'he convertit en gemma,
i ara he après que no serà
tocada, mai més, per les teves gemmes.

Que ens tornarem a veure
amb els ulls anunciant tempesta,
però tempesta passada, d'ahir
sobre una pluja de somriures.
Ens tornarem a abraçar
i la calma lentament
regnarà l'espai
que no deixen els nostres braços.
Ens tornarem a tocar
i l'electricitat recorrerà
sense pressa, però sense pausa
cada porus, traspasant la tela.
Ens tornarem a desvestir
a la teva esquena, cercles pintar
i no deixarem un racó,
ni un tans sols, sense redescobrir.
Tornarem a sentir(-nos),
a aprendre la força dels pronoms
i a adonar-nos que el plural
en segona persona, fa vibrar el món.
I tornarem a viure,
i no de records, a la fi,
sinó que farem cada dia nous
i si m'apures, també cada nit.

Quants “estic bé”
amb llàgrimes als ulls,
quants “no passa res”
esperant que tot passi,
però l’única cosa que passa
és el temps;
i el pitjor, res canvia.
Quantes nits sense dormir
amb música a tot volum
com a únic acompanyant.
Quantes vides no viscudes,
quanta gent que mor
i anys després se’ls atura el cor.

Exiliar-se o quedar?
Tan intens i difícil debat,
tan punyent, tan personal.
Com si (sobre)viure
no fos pas un exili diari,
trobar formes de desconnectar.
Exiliar-te a un somriure,
a les rialles descontrolades
que no et deixen respirar.
Travessar la frontera
entre els somnis i el real,
amb la possibilitat
de sempre poder tornar.
Perdent, no la família ni els amics,
sinó la por, la desesperança
que s'amaga a la foscor de les nits,
d'aquelles eternes, sense dormir.

POEMA MANUSCRIT

Motius

Mirades que es troben
Olor de cafè recent fet
Trucar sense avisar
I dir-li quant l'engores
Una abraçada ben gorda
Somriure de debí

Plorar a l'espatlla d'un amic
Esperar després l'altre
Riure sense poder aturar

Cantar a tot pulmó
Oblidar tots els mals
Navegar mar endins
Treure't el carnet
I l'usonar-se com un nen
Nits d'estiu vora la mar
Unions sinceres
Aclibellar-se cridant
Reunions de mes de sis

Escollir aquella cançó
Nedar nu a la gresca
Dinar a ca els padrins
Acabar la sola
Viajar lluny, molt lluny
Adrenalina rebel
Normalitzar tabús
Tornar a ser jo.

MAX CODINACH
CATALUNYA

AUTORETRAT

Els cossos fabricats, digitals, tecnològicament amorfs, l'alfombra roja, la llet calenta del murgó de la mama, els tarots, les clavegueres de l'Estat, l'Estat per a la persona i la persona feta per a l'Estat, per a ser l'Estat. Les flors humides amb olor de pintallavis, les camilles plegables dels hospitals. Ja ho va dir Pere Quart: la llibertat tot just ha descobert Amèrica! Abús sexual. La pluja d'ordi, la pluja de cervesa, la pluja de benzina. La bellesa impoluta. Absoluta. Blanca i dona i verge. La llibertat en els murs terribles. La llibertat al canó de la pistola. Un autoretrat. Soc totes aquestes coses. Paternalisme. Sobredosi, representació, llengua partida, pluja de quitrà, sang a les cortines, fang al rebedor. Metzina. Covards. Els cossos fràgils, vàlids, invalids. Totes les coses. Jo soc totes les coses.

BALLEU, MALEÏTS, BALLEU

La foscor era el que rajava de l'aixeta i

omplia la banyera.

Linda Böstrom

A la mort li podem dir llum, o plasticitat, o boirina,
o li podem dir de qualsevol manera i a l'angoixa li podem dir pèndol, ocell,
metzina, compàs arítmic, o de qualsevol manera, i als dits els podem dir
evidentment dits, o evidentment ramificacions, o extremitats secundàries,
i a tu et puc dir pel teu nom o pel teu cos o pel teu ull que mira tort
la vida recta en línia corba, a tu et puc dir sol, son, pou, braç, ma,
tant fa com et dic quan t'anomeno sota els sostres industrials,
la nit ens pot dir dos, cap,

ú, amor,

desfeta, ferida,

o de qualsevol manera

perquè el seu criteri és nostre, i la mort pot ser una planta,
i el tecnicisme fa que la pols sigui pols i no farina bruta i tu ets el vent
que es pot endur la pols del moble-negre-del-menjador
i diu Sofia que la cuina és l'únic racó de la casa on no hi fa fred, i el matís de Tu, en tu i en mi,
i el comerç, i els horts, i els rams, tot pot ser teu si tens ambició o visió
de negoci o has estudiat empresa o has mal gastat l'adolescència fent cas al teu pare,
i un núvol pot ser de pluja o de sucre o de sang, i pot ploure sang i semblar fang,
o pot ploure pluja i semblar ginebra, i pots emborratxar-te de gotes mortes,
i pots anomenar aquí i allà la nit i el dia i dir tots sou iguals,
no hi ha cap més desig: que tot sigui finalment una massa mòrbida

mestissa i coagulada sense cap mena de dubte dubtós que injecti el verí del desig a la tècnica. L'arquitectura del llenguatge és el feixisme dels conceptes que signifiquen i diuen que Tu ets una persona TRISTA, que Linda Böstrom té somnis freudians, que puja l'euro al nostre país gegant i que L'HERBA NO ES MENJA, L'HERBA ES TREPITJA. Sols el no-res dóna lloc a alguna cosa (conceptualment buida pero materialment / poèticament) viva i contundent:

DÉU MÓN PÀTRIA VULL MORIR COM UN GOS

OCELL DE QUITRÀ

prenyada de ràbia afilaves el punyal
has vist la tija jove ferma verda
i l'has assassinada per sentir l'olor que fa
la mort

ningú ha aturat la teva mà assassina
nous mapes han brollat de dintre teu,
(com la ralitat troncal, la més prima)

una ofrena als vius un quadern i un mapa
ganivets afilats i dir camina
obre't pas entre les runes naturals animal salvatge
moriràs i morirà la idea de tu
et sobreviurà l'alè, la nit, la deformació poètica
aprendràs a fugir del pròpi nom

CAVALL DE TROIA

un home podria entrar a la casa i dir la fosca que fa el buit
però per parlar d'això hauríem de parlar
dels mecanismes
i per parlar concretament dels mecanismes hauríem
de parlar del rostre pàlid que mira el rastre de l'inconegut.
un home també podria entrar a la casa i dir la llum que fa el mot pla,
però per dir-nos els mots hauríem de dir-nos
l'engranatge que tendeix a l'infinit,
i la roba molla que fa olor de rentadora
i el fàstic seria gairebé insuportable abans no féssim
el silenci vassall de sempre, la històrica mudesa i la paciència,
jo no tinc ja més paciència,
no carrego el pes dels morts per no dir missa,
perquè un home podria entrar a la casa i dir la fosca que fa el buit,
i jo podria fer-lo callar per engrandir el misteri,
però la poesia us ha menjat gairebé totes les absències
i ara pidoleu uns càntics que no arriben a cap boca,
i he de dir-vos que és curiosa la sensació de miratge,
de llegir-me els victimismes borratxo i despulrat al balcó de casa,
però tanmateix ho faig, i ho dic, i ningú no aplaudeix i em basta.

ICONOMÀQUIA I ROBATORI DE DOS VERSOS A PEPE SALES

què té de ferm el meu dolor
ara que ja no soc escòria
ara que m'és mut el so dels cotxes
ara que miro de fer-me petit, petit, minúscul
i què té de ferm aquest riure incapaç
i aquesta llibreta què té de poema si no són poemes,
què té de ferm el meu dolor
ara que duc el tabac amagat i que agafo el telèfon
ara que estimo a la gent que m'estima
què té de càntic aquesta cançó? matem el dolor,
càntic, himne, poema, claror,
la meva cambra és un niu de pols que amenaça
amb menjar-me i escopir-me i què li dic al Senyor
si aquest dolor no és ferm, és fet de plàstic i complexes,
i jo mai he estat escòria... no heu comprat res del catàleg
de mentides que vaig dar-vos,
sou unes rates, llegiu-vos el catàleg, no tingueu por,
compreu-me les llàgrimes a preu de cost,
pinteu el cel de blau, de blau de llibre antic,
aquest gris merdós no agrada als gats, pinte-u-lo,
aleshores què té de ferm aquest dolor
ara que ja no soc escòria, ara que em guien les
mirades salvatges dels ocells que el meu gat mata
per fàstic del cel gris,
ara que enyoro els lluentons i dic Fora catalans
dels països catalans!.

ara que ric dels rics que diuen *som rics*
però se'ls escapa la veritat per les finestres, ara,
justament ara que no soc escòria
què té de ferm el meu dolor?

INVENTARI

estic escrivint un poema
de com un peix s'arrenca les pròpies escates,
de com un nen desaparèn la llengua pròpia
i l'oblida i la canvia per una altra,

estic escrivint un poema
de com els ruixats han netejat la sang dels cotxes,
de com l'hivern glaça les flors de les mimoses,

en aquest sentit estic escrivint un poema
de tu i jo i els altres,
de la runa postissa dels gargots a les catedrals,
de com un carrer és tot de plàstic, de com les armes
fan callar les coses importants, de l'amalgama de segells,
de com riuen i callen gairebé totes les mares
quan homes llargs entren i surten de prostíbuls amb llums de neó
on hi diu Pink Palace, fotent vergonya antiga,

estic escrivint un poema i un atlas geogràfic
amb punts connectats
en els llocs on hi matem un nombre desconegut de persones
desconegudes,

estic escrivint un poema
per veure si baixen del cel els terroristes,
per 'viam si cauen tots com gotes d'aigua,
i podem jugar a esquitxar-nos els turmells amb el líquid
verge de la mort feta bassal, feta ferralla.

DE QUAN VA CAURE EL DIA PROP DEL POBLE ON MAI NO HI QUEIA

*resulta impossible d'oblidar que l'escriptura és,
sobretot, una forma de violència.*

Feliu Formosa

Al poema hi he arribat amb crosses. Al poema hi he nedat entre versots i llums verdes i la baba llefiscosa del poema m'ha posat verí a la pell. Al poema li ha mancat un fet real més enllà del mot que hi he posat i s'ha esvaït com la llumeta blava que ens ha seguit fins que no hem estat al llit abraçats com dos monstres fugint de l'ombra histèrica. Al poema li ha fallat que no l'ha escrit una dona. Al poema li ha mancat un crit sincer que posi sobre la taula els grans desafiaments globals com ara el terrorisme masclista o el terrorisme blanc o el comunisme que s'alça en les pel·lícules de ficció americana pagana mundana i molt poc acurada, què vols. Al poema li brolla la tija que es vincla tota i es deixa cremar per la més morta espurna. Al poema li fa mal el poema escrit tot sobre marbre i gravat amb la sang dels cristians oblidats. Al poema li costa posar-hi un punt i final quan s'escau de posar-lo: el poema just vol fer la nit dins el cos deshumanitzat i desfigurat d'una nena. Al poema li muten les cames i ara ja en té quatre i escala parets i detecta el paisatge i llurs marges. Al poema no li hem posat límits. Al poema no hi juga cap mascle si no és per brodar-lo al pitram d'una nina que s'infla com un globus. Al poema hi he arribat amb crosses: la poesia m'ha menjat per sempre.

CARTOGRAFIA ANTIHUMANISTA

EXECUTAR MENTIR PROGRAMAR

cremar la bandera perquè la bandera és una falla
cremar la paüra en la mateixa flama en la que van cremar a les bruixes histèriques
no fer de la mort un coixí dels anys
però fer la guerra fins a les últimes conseqüències

ASSENYALAR MATAR RENDIR

homenatge al brancam mort que demà serà barricada
i fer festa sota els porxos desmuntats, estimar la ciutat grisa,
repartir la droga i fer volar un cometa,
precipitar-se, dir que no, no dir. Estimar la fosca.

CAMBRA D'HIVERN

Llegit de *Una placa amb el teu nom*

Miquel Àngel Adrover

en aquest lloc imprecís
que tu habites
un munt de dies i he dormit al ras
i han vingut els policies, i les rates, i els cavalls,
i les bavoses m'han resseguit el cos famolenc
i les formigues m'han entrat pels orificis,
i el cigarret se m'ha apagat mentre m'adormia,
borratxo, a les mans,

aquest cràter marginal que tinc per cambra
em té observat el cos i el nus i el cloure d'ulls
i em té tancat com si fos una bèstia domesticada,
i ja sóc una bèstia domesticada
que no mossega els barrots de la gàbia...
Amo, Ama, Déu,
feu una placa amb el meu nom
quan no quedi carn a la carn profanada.

UNA BALA AL COR MENTRE SONA L'HIMNE DE LA PAU

He sentit dir que el temps ja no regula el nostre cant he sentit dir que ara la vida pots trobar-la
dins un bassal o amagada rere un mur com el de Mèxic, que els gira-sols debades giren fins i tot quan no
fa sol i he sentit dir que hi ha animals que no necessiten mare per néixer, i que el clímax de tothom és el
mateix, per exemple un ball,
i he sentit dir que els batecs errants que ens notem dintre venen de fora com si fossin papallones,
i que entre la ferralla que deixa un bombardeig s'hi pot trobar
un-nen-una-gossa-una-fotografia-un-test-fet-miques,
i que les multituds caminen totes en diferents direccions
però en el mateix sentit,
i que les cases on la gent malviu no són cases sino refugis d'altres llocs o d'altres morts,
i que LA MORT ÉS UN LLOC des d'on fer la revolució.

Potser caldrà reafirmar-nos *aquí* a la gola del llop,
cridar el nostre nom com si el sentíssim per primera vegada. Potser
la mística llum que diu vine al capdavall només diu fuig, i aleshores potser caldrà: detectar els punts
de màxima altitud
i des d'allà deixar-nos caure cap al rostre cast de la bestiola humanitzada,
i deixar que la medusa que ens envolta sota l'aigua deixi anar la descàrrega.

*demano ...que la catalanitat cristiana tingui la bonhomia de desaparèixer
entre els conys inflats que amenacen la pau social, la propietat, i bé, la democràcia, i...*

i Potser caldrà rentar-nos les mans en la font antiga,
i cridar que la bola de pèl que tenim a la gola es cada dia més espessa; però he sentit dir
tantes piltrafes en boca dels ordenats, dels purs, dels mascles de llinatge burgès
que passen l'herència com si fos un poltre pura raça...

demano, i, ara sí, reclamo: *que la mostra de poder més coixa, això és, la violència, sigui contestada amb més violència encara, i que el neguit més humà, això és, el dubte, ens faci veure més enllà de l'existència; tal com un ocell et pot dur enllà de l'abisme tràgic i lisèrgic...*

I prou ficció desordenada. Fora *I love you's* i *je t'aimes*.

Detestar els cossos digitals, fabricats.

Tant demano i tant reclamo i jo només volia un cos des d'on parlar-vos.

POEMA MANUSCRIT

MANIFESTOS AL MARGE

HIMNE NACIONAL

ex deforma el celost, plouen braços apr i rany
una barra plena d'honor és un can de fang florit.

MANIFESTOS AL MARGE

HIMNE NACIONAL

ex deforma el celost plouen braços
ella i rany una barra plena d'honor
és un can de fang florit. mai control i
organy el centre pampallugant star
rider una tira es cinda tota tota
somme fells de mure rany ex defor-
ma el celost plouen braços apr i rany
una barra plena d'honor és un can de
fang florit. mai control i organy el
centre pampallugant star rider una tira
es cinda tota tota somme fells de mure
rany ex deforma el celost plouen braços
ella i rany una barra plena d'honor és
un can de fang florit. mai control i
organy el centre pampallugant star rider
una tira es cinda tota tota somme fells
de mure rany ex deforma el celost
plouen braços ella i rany una barra
plena d'honor és un can de fang florit.

en cada plec de la hi ha el dany del anti-llap

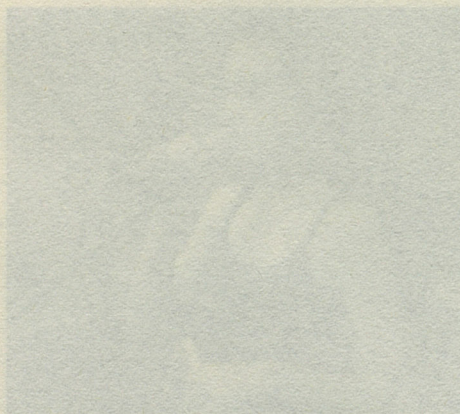
en cada plec de la hi ha el dany del anti-llap

que no temen els atòmics ni el vent que

MARIA DABÉN

MENORCA

MARIA DABÉN
MENORCA

Maria Dabén

(Tras)tocada és el nom artístic de Maria Dabén Florit (Ciutadella, 23 de setembre de 1992). Devora lletra des de petita, encara que no li agafa el gust a la poesia fins que comença a estudiar a la Universitat Autònoma de Barcelona, on es gradua en Periodisme i Humanitats. L'any 2018 queda finalista al Premi Illa de Menorca amb el recull poètic *Ferides* i l'estiu de 2019 publica el seu primer poemari, "Vómito", en castellà. Ara es sent més còmoda escrivint en català i de tant en tant publica el que se li passa pel cap a la pàgina de Facebook @trastocadapoesia i a la web www.trastocada.com.

GIMNÀSTICA NOCTURNA

Dits noctàmbuls
rosquillen bombolles de paraules
en el buit.

Escric per jo:
llum apagat, cos adormit
i cor encès.

Escric per jo
fregant-me els ulls
empastifats de pols i color,
De maquillatge mal tret.

Escric per jo
rascant les lleganyes
Al ritme del bolígraf.

Corre la tinta i el rímel
en el traspàs de la nit,
del físic al psíquic
de l'ara al record.

La digestió rutinària
dels fets i dels dies,
procés constant
per evitar vòmits, malsons, foscor...

La gimnàstica per agafar la son.

MANIES

Tenc manies:
algunes gruixudes,
altres primes.
En mi viuen paràsits
mentals i intestinals,
alhora estraforaris.

Ocult prejudicis
entre poble i ciutat,
virtut i vici.

Sana bona i santa,
pels meus fets no em coneixeràs.
La camaleó et parlarà,
si em passa per allà.

Ai, si és que no ho puc amagar!
Ni jo entenc la meitat
del que em passa pel cap.

BANQUET AGRE

Ungles arrossegades
per la pell mentre
costelles accelerades
glopegen alè i cervell.

Claveu les agulles amb plomes d'au:
excitació, plaer aparent
mentre per dins bull la inquietud
de qui es sent vulnerable.

Colors cecs de mans humides,
paraules mudes d'olors,
d'indentitats impalpables a cau d'orella.

Les suors alienes, que es fonen en la meva
s'acomoden en un record agredolç.

L'agrura d'aquest banquet
romandrà passada l'albada.

AQUÀTICA

De pell d'escames i sang freda;
ment llefiscosa,
sense memòria.

Viure en bancals,
refugiar-se en la mar
i el seu abraç de sal.

Voldria ser un peix,
que ni alena ni anhela ni recorda,
que es deixa endur per la corrent
del moment que ressona.

La sang batega
en ulls vermells
de coixí i de vidre.

Nosaltres,
sal i
arena.

Platja encesa
al foc calent
dels peus.

Tocam,
de puntes,
l'abisme.

TRAMUNTANA A SA FAROLA

L'ona colpeja el pit
i el cor es fa un embolic
sota la lluna plena.

Plana i blanca condemna
el desig envermellit
d'ajeure'm al teu llit
vestida d'alga, sal i arena.

BERENETA

El núvol torna,
que és setembre.

Les rimes emmagreixen
sota el llombrígol;
del meu ventre sec
només regalimen
baves de llimacs eixuts.

Bec el gris del cel i
se m'escorre pel pit buit,
empastifat de l'última síndria
de l'estiu.

A la nevera,
quatre figues cristianes, una birra.

Bereneta de reina mora per despedir-te.

EUFÒRIA ENVERMELLIDA

Quan el record dels teus llavis
enroca al meu entrecreix.

Ho reconec (està malament?)
em batega quelcom,
més avall que amunt.

El so de l'onada contra les penyes
em torna aigua.

Nit freda,
m'escalf amb el vent,
com quan ens netejàvem la sal de més,
animalons engegats al sol.

Com quan ens clavàvem les ungles,
ignorants dels arraps de les roques
que s'arraconen entre Cala Blanca i Artrutx.

Ho admet, no ho puc evitar.
Quan ens venim a la memòria,
la boca de la pelvis se m'encén.

UN CICLE (DE) MÉS

Què fas aquesta nit?
Res en especial.
Jugar amb Saturn a les caderes.

Ball la roda,
que em posa de bon humor
notar El Pop del hula-hop
caient-me per les cuixes.

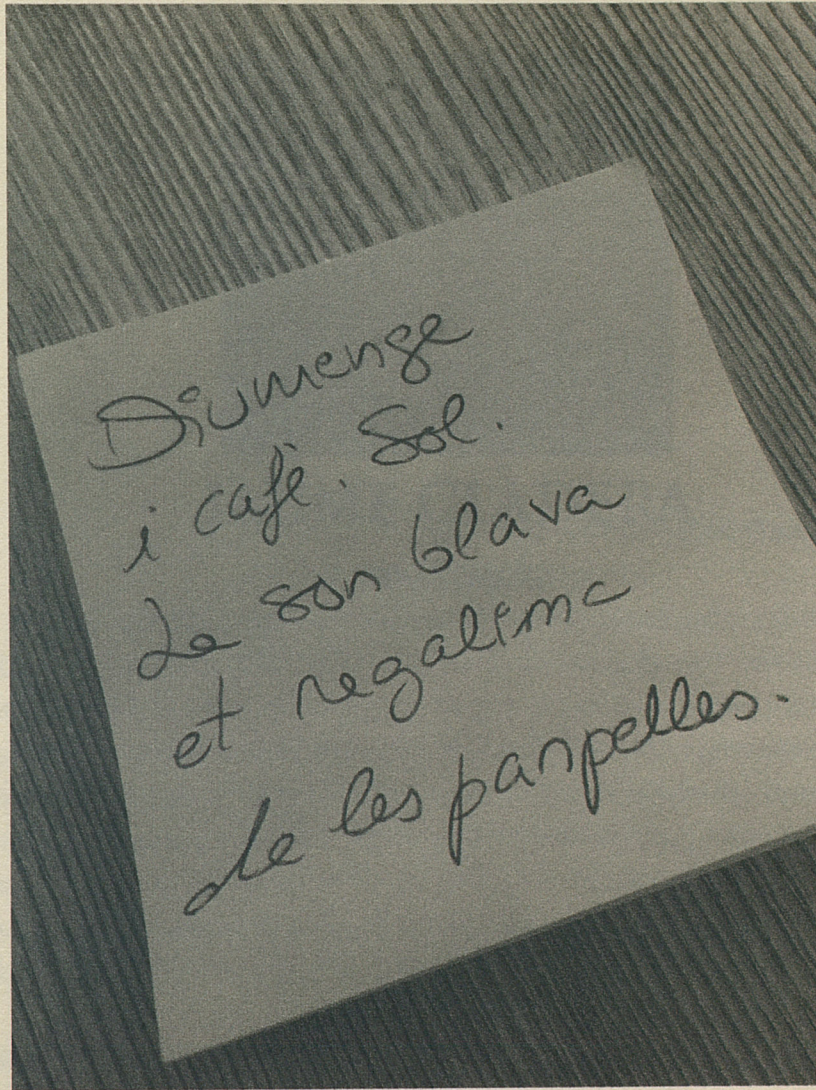
Per a què? Potser per enriure'm
del temps i del jo.
De les mateixes pedres al fetge
que em penges amb la panxa plena
perquè he reviscut un altre cop l'impuls i el cinisme de caràcter.

Què faig aquesta nit?
Res en especial. Girar el Samsara de 364 dies més d'involució
amb la lluna mig encesa a la taulada.

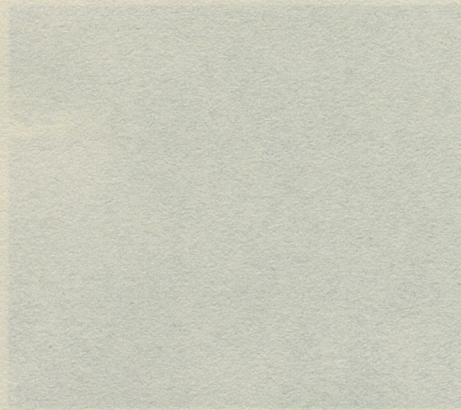
DIUMENGE

La son brava
et regalima
per les parpelles.

POEMA MANUSCRIT

Dimanche
i café. Sol.
Le son blava
et regalaime
de les panpelles.

JAUME CLADERA. LA TARDOR DE LES PARAULES.

“Érem poliedres, érem mites submarins”, secrets a estones que s’amaguen dins la rima d’aquest jove pobler, músic i somiador, llunàtic i, en alguns sintagmes, enigmàtic en la seva transparència. Jaume Cladera estudiant 2n de batxillerat i piano, àvid lector de promeses i velles glòries, compon simfonies de tardor com si d’una cambra ferrateriana es tractés, encara resident a la innocència que comença a ser interrompuda. L’amor, un dels temes universals i que el jove poeta lletreja amb tendresa i un excés de bilis negra i poètica, protagonitza els versos que desdibuixen el primer desengany amorós, la primera vegada en fer les coses, les cròniques perfectes de moments imperfectes. De ben segur que cada paraula conforma un acord entre les llàgrimes crues i el somriures ebris de les tardes on retorna la llum als seus ulls i als dels seus tendres personatges, part de la seva vida. La literatura el fa ser qui és, el fa ser. Let it be, be a poem.

Kika Pol

ÈPOQUES PASSADES

No haviem ni entrat,
respirant foc i fum,
dins aquest bar desconegut
de fa tants anys.

Tot això va ser un inici,
amb rialles begudes, plenes
d'arena. Confoníem senyals
i passàvem hores i dies.

Començàvem amb sol radiant
i de vespre galtes banyades,
ara d'èpoques passades,
anhelades per tots dos.

Ningú hagués dit aquest present,
oxidat amb erres i corbes,
buides de tot, plenes de lluna,
que me veu escrivint tot sol
dins aquesta habitació.

ESTIU

Érem poliedres,
érem mites submarins
i érem secrets a estones,
refugiats dins la nit.

Mar arrissada i ponent,
tota freda i clara,
amb somriures complaents
i èxtasi de vida retrobada.

Cridàvem moments
i no veiem que només
eren reflexos d'un temps
que era allà i ja no retorna.

Jo era fresc, era viu,
era jove i era foc,
enlloc més que en aquell joc,
em trobava tan endins.

Tu,
tu només eres estiu.

Kika Pol

QUAN TOT SIGUI GROC

T'escriuré una cançó,
una només per tu,
no et dirà res d'aquest món,
esbucat i gris, tot nuu.

T'escriuré un poema,
i una glosa si encara en sé,
podrem cridar junts el que érem
i cantar estius i esbarzers.

Et duré viatges i et duré flors
però no et puc dir quan ho faré,
només et dic que tard o d'hora
tendràs terra i cel obert.

Sé que penses que són només
deliris que no van enlloc,
però t'ho escriuré, espera,
quan tot sigui groc.

CAMBRA DE TARDOR

Tornes i omples de nou
el que era jove i viu,
aquell safareig d'aigua de riu,
de colors de tristesa i dol.

Cauen dels arbres les fulles,
caus tu i caic jo,
i tot torna llavors
d'un to molt més roig.

Al cel taques de blau obscur
i tot mor o es resguarda,
pensaments ingràvids i eteris
omplen de tristesa aquesta cambra
i em recorden tot el que ara hi falta.

En arribar l'alba ja
m'hauré assecat les llàgrimes,
però encara estarà
tota la terra banyada.

Seguirà l'aspre olor a tardor
i la meva vida tornarà,
plena de fred i tristor,
a quilòmetres per hora a passar.

COR DISPONIBLE

Sent la por
més a prop que mai,
aroma d'aquesta tardor
cada cop més asfixiant.

Seguint encara el desig,
dolç i fictici,
d'un temps difícil
i més absent de tu.

No veig la realitat
o no la vull topar,
perquè dic que és millor
aquest pensament tan irreal.

Ara em resta
massa cor disponible,
només per tu accessible,
que tremola mentre torn
un altre mutilat.

MÉS MORT

Respir aire calent i em mir un altre cop
en aquest mirall. No hi ha resposta,
només jo caient en el mateix clot,
pensant en com va passar.

No hi ha somriures, només reflexos
que pinten d'un blau obscur
aquesta realitat inconnexa,
aquesta necessitat de tu.

I tot ara em sembla més mort.
Les fulles, dins el safareig caigudes,
també vesteixen de dol
i mirant-les passen les hores
i són del que tenc, l'únic consol.

I ara torn al mateix lloc,
on res no va florir
i no importa si demà o ahir,
amb tu sempre estiré
enfora o a prop d'aquest joc.

GENER

Una existència fictícia
m'ha retornat el vol
i imaginant cos i ombres
m'he omplert de nou.

Ara t'en vas de jo
i no vull que ho facis,
però el temps passa
i sé que això és volàtil.

Ja quasi no se veu
tot el que érem,
branques torçades
que al final s'esqueixen.

I tot passa
i tornam a ser allà
en un gener de glaceres
i un agost ben llunyà.

DELIRI DE PRIMAVERA

Flors tancades dins el teu retorn,
privades de passions i de viatges nous,
s'oxiden amb el temps que cau
lentament, sense fer renou.

La pell em crema i se me'n va
bruscament com solia fer,
però ara ja no torna i només
me puc tapar amb aquestes fulles
vermelles i tacades de fang.

Parteix lluny a noves aigües,
aquelles que mai m'has donat,
i jo sol m'he tornat sec i trist,
sense flors ni fruits ni sang.

Ara no record si era flor o era cendra,
blava com lapislàtzuli o blanca
com l'espelma que me recorda
que abans hi érem.

ELS ANYS

Tot torna pols,
tot torna boira.
Molt abans de tornar gris,
més encara de ser jove.

Se'n van els anys
i amb ells la vida,
que s'omple de calma,
sense lloc per més follia.

Passen estius i t'enyor,
plor hiverns i m'enfons,
dins aquest deliri,
trèmol i tebi,
d'un diumenge qualsevol.

Només queda baf.
Les barres de bar
s'allunyen,
i nosaltres no ens param
de difuminar.

POEMA MANUSCRIT

CREMA

Sempre surt un darrer alè
que mai més retornarà,
ara el somni ben sencer
només pensant en què vendrà.

He deixat totes les portes obertes
perquè no hi entri el mal temps,
es desfaran vides fetes cendres
que tancaran amb el seu vent.

No et desfacis com ho he fet,
salva't cos i cor complet,
no signis part de la funera.

T'oblidaràs d'aquells moments
que no seran records ardents.
Ara crema'm viu i fes-ho ferma.

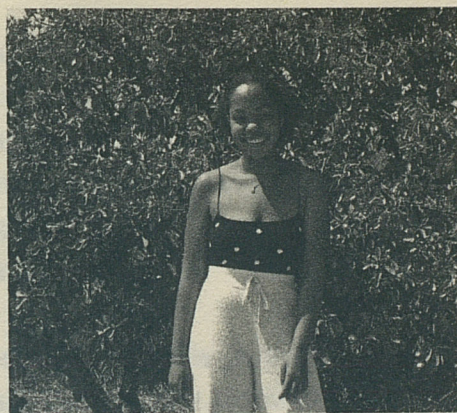
Jaume Cladera

JAUME CLADERA

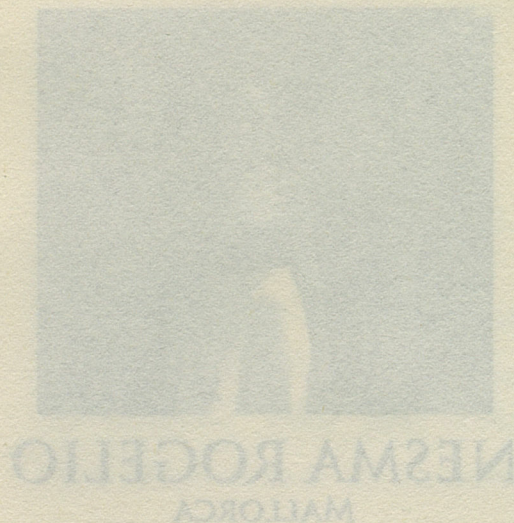
MALLORCA

Kika Pol

NESMA ROGELIO

MALLORCA

Nesma Rogelio Laborde Bah

18 anys.

Aquest regal de poder participar va sorgir per cop de casualitat un dia qualsevol, en el qual, jo sortia de classe i mantenint una espontània conversació amb la meva professora de català, Kika Pol, pel camí a casa, debatiem el fet de que arrel del confinament molts d'criptors deixaren d'escriure; en contrast jo vaig comentar que gràcies a aquest vaig començar a plasmar pensaments i així fou com em va convidar i sobretot animar a participar-hi.

La poesia ha estat un gènere al voltant del qual he conviscut ja que part de la meva família està estretament lligada a aquesta; no obstant, mai havia despertat la meva curiositat, doncs no em cridava l'atenció; tal vegada no havia arribat a entendre allò que realment era, només havia entès aquella falsa interpretació que tenen els joves del que és la poesia, o millor dit, aquella explicació d'una classe de literatura de la que acabes recordant que es un hendecasíl·lab.

Fins que un dia vaig sentir la necessitat d'expressar-me, de dir tot allò que amb l'agitada rutina del dia a dia ofega la nostra ànima; vaig voler evadir-me, crear un món paral·lel al de la realitat contaminada, així que moguda per curiositats, inquietuds i misteris vaig trobar que les úniques coses que m'ho permetien eren el paper i el bolígraf.

Realment no sabia que era que era allò que escrivia, tan sols que eren fragments de perspectives resumides en poques línies arrelades en el meu "jo" interior; en aquest sentit, no tenc un autor referent poètic com inspiració a excepció d'algun fragment de "Las Almas de Brandon"; per això consider que la meua inspiració ve de totes les sensacions que em provoca tot allò que forma part del meu entorn; ja sigui música escoltada, un familiar; amics; una peça tocada de Ludovico Einaudi, Yiruma o el gran Beethoven; contemplar la mar, el cel, la vida mateixa...

Crec que la poesia és un gènere poc apreciat en la joventut del segle XXI perquè no se'ns permet descobrir allò que verdaderament pot suposar, creixent indiferents a ella; o també pot resultar més fàcil veure's reflectit en la massa.

La realitat és que ens trobam en un moment en el qual ens pot ajudar molt ja que aquests anys de la nostra existència estan marcats per la incertesa, la incomprensió, el desig de ser i l'ansia de trobar-nos en qualche lloc; per això, escriure es converteix en la meua ajuda per sentir que sóc com diu Mercè Rodoreda, en definitiva, per fer front a una realitat callada amb la màgia en silenci que arriben a fer les paraules.

Per tot allò, crec que el Solstici d'Estiu és una bona forma de fugir d'allò tan perillós, en paraules de Martí Luther King, com és una ignorància conscienciada; i de promoure d'una manera més divertida, en absència de premis i materialitats, un gènere que recull vides i memòries lliures que corren en la imaginació.

LA VEU D'UNA ÀNIMA

“Corr, ves i digues-li”

De vegades m'agradaria deixar de veure't,
m'agradaria escapar,
anar lluny, molt lluny.

I no és que fugi de tu,
és que m'he cansat d'escoltar-te, sentir-te.

La teva vanitat domina la meva imaginació,
ocurrent, que es fa pols al teu costat.

Et converteixes en el meu “corr, ves i digues-li”,
condemnes les meves paraules en veu alta,
abuses de la confiança que et present
i com si no et bastés, fas ressò els meus pors.

Corr petit gra,
o planeta per als amics,
que jo ja no et tinc por.

Ves i digues-li a la resta
que no ha estat la teva culpa;
només has estat el reflex de la societat
que t'ha atacat.

LA BOGERIA DEL TEXT

No sé qui sóc
Només sé que sóc un text d'un gran llibre escrit.
Un text que de vegades perd comes i punts,
substituïts per interrogacions i punts suspensius.
Text, que cerca l'hora punta per continuar escrivint
i tal vegada, intentar sonar,
fent cada oració esclava del seu temps,
condemnada a sonar perfecte.
“Alerta que se t'escapa l'oportunitat” jutjaran.
Text ple de faltes que s'intenten corregir
amb el diccionari inculcat,
el de la normalitat diuen aquells.
Seguit d'un: “alerta amb el que escrius”
I si no vull?
I si vull ser un text ple de paraules sense lògica?
“Estàs boja” escoltaré.
I si vull escriure tot en majúscula?
“Què fa aquesta?” demanaran.
I el manual de les “paraules perfectes” caurà al meu damunt.
Però mentrestant...
Faran de tots un llibre amb els mateixos capítols.
Disculpeu-me,
Però jo no vull escriure el “meu” text,
el vull viure,
amb les meves normes o faltes.
I en el intent, digueu-me boja si voleu.

PENSAMENT CONFINAT

Enfonsant-me en un petit lloc,
on les finestres havien estat substituïdes
per petits forats.

Des dels quals veia figures agitades,
que corrien sense frenar.

I des de les quals escoltava el mateix so ressonar,
com cançó per dinar.

Una vegada tancats els forats,
es quedava tancada la meva diminuta llibertat.

Jo portava un cos tan insignificant
que deambulava pels mateixos metres quadrats,
sense descans.

Cos, que contenia el meu pensament confinat.

On neurones es convertiren en ciclistes,
que lluitaven en maratons per arribar a la resposta.
La resposta que em respongui simplement, perquè?

La resposta que em faci encaixar les peces
de la realitat trencada.

La resposta que em digui perquè
la vanitat de lo quotidià m'havia dominat.

I si decidesc que la terra sigui el meu cel,
que suri entre el núvols mentre la contempl.
I si decidesc que la lluna estigui als meus peus,
i pugui dir que qualche dia hi vaig arribar.

I si decidesc fer als peixos volar,
i a les estrelles del cel baixar .

I si decidesc posar el món potes enlaire,
rompre amb la normalitat,
jugar amb el destí
i riure'm de la casualitat.

I si per tan sols un instant
decidesc ser la propietària del meu món,
la culpable dels meus errors
i la deessa de les meves decisions.

I si? Vaig demanar.
“Però tot es queda en i si...” Va contestar.

L'HUMÀ

Viatgers errants en una realitat,
moguts per un destí o una casualitat,
que ens duu al seu compàs.
Immersos en mons paral·lels que formen la nostra realitat,
gran per nosaltres e insignificant per la resta.
Mesurant tot allò que ens envolta
amb els nostres metros.
Identificant-nos en éssers temporals,
que s'esvaeixen per temporades.
Temporades, en les que el temps
ens fa esclaus dels seus malabars.
Formant-nos per variants i girs,
que marquen, influeixen, formen i canvien.
Variants que de vegades oblidam,
per tal vegada necessitat.
Imaginant-nos constantment un futur perfecte,
en eterna lluita amb el present.
Veient passar milers de rostres i ombres,
que van i venen, tots en un mateix corral.
Compartint la necessitat d'investigar
un perquè sense interrogants,
o tal vegada una resposta sense exclamacions.
Sent així tots les paraules
que habiten en un llibre en blanc.

LA TEMPESTA

Cau la primera gota,
i una darrera l'altra la segueixen.
Sense presa, llisquen sobre les meves galtes.
Ningú les observa, són invisibles,
ningú veu més enllà dels seus ulls contemplen.
Jo aquí, sí, perquè són meves.
Com tots...
Que preocupats, només observam el nostre reflex
a través de les nostres finestres.
I tan sols aquelles que queden marcades en el finestral,
aquelles que mostren el meu gest, es veuen.
Apiadant-se de mi demanant: per què plores?
Pens si t'he demanat que interrompessis el meu acte...
Doncs calla veu maquillada,
que per obra de vanitats,
fereixes més la causa
de la meva tempesta silenciada.

TU, EL TEMPS

Cercant com les agulles d'un rellotge
l'hora perfecte per fer-se veu.
La alarma que ens indiqui que és el moment,
que és el NOSTRE moment.
Girem i girem en inefables rellotges,
als que alguns anomenen com presó
i diuen que estem encadenats a allò.
I si et digués que tu ets el temps,
que cada batec del teu cor
és el TIC – TAC del teu rellotge.
Que tu decideixes quina hora marcar,
i definir el teu odiat polítò.
O no, adona't que TU ets els teus segons,
els teus minuts i les teves hores.
Així que... Fes-los marcar al teu compàs.
I ara diguem, quina hora marques?
-Jo marc les 19:59.

SER I NO SER

Ser les estrelles que cobrien un cel,
les paraules que omplien llibres
o les rialles sense alè d'una comèdia
o d'un truc de màgia.
Aquell mateix, que amb el seu art,
T'ha portat amb si.
Que paradoxal...
Que has passat de ser a un simple ser més.
Aquell mateix ser que ara transita,
com el mateix mag que el va fer desaparèixer,
però sense màgia.
I ara, tan sols es recorda com aquell truc de màgia
que va tenir la seva gràcia,
però com qualsevol truc
només fou producte d'una imaginació,
que s'anà transformant amb un altre públic.
Fins arribar a l'obscuritat,
permetent-me veure
que el ser d'aquell ser fou mentida.

LA PARTIDA

Surt el sol i amb ell ens aixecam,
surt la lluna i amb ella ens dormim.
I així cada 60 segons que formen minuts,
cada 60 minuts que formen hores,
cada 24 hores que formen dies,
cada 365 dies que formen anys.
Anys, que formen una vida,
viscuda en una gran ruleta,
que cada vegada va girant
i més ràpid.
Que per cop d'una distracció, caus.
Però ens resignam a llençar dards,
que ens indiquen on estar, com i amb qui.
Així que només depenem de l'atzar,
sabent que aquesta ruleta algun dia aturarà de girar.
I sense més,
ens consumirà la profunditat d'allò desconegut.
Cap de les fitxes usades fins alhora
servirà per salvar-se.
Inútils seran els moviments que ens mantenien aferrats.
Que certa la dita...
Que en la dificultat tot es difumina.
I amb la mateixa velocitat
del moviment d'una fitxa s'esvaeix.
Quedant-nos amb l'únic record
d'haver estat feliç en aquella gran ruleta.

BALLAM?

Porta'm a on el sol no ens cremi,
on la pluja no ens mulli,
on la terra y el cel s'ajuntin
creant un altre univers
omplert amb les estrelles que veig
quan et sent.

I on els nostres cors
siguin el reflex de la nostra mirada.

I allà ballem junts,
sense passos ni temps ni ritmes.
Simplement deixem-nos portar,
siguem l'harmonia que marquin els nostres peus,
i la intensitat amb la que soni la nostra rialla.

Tan sols tu, jo...

El ball perfecte.

Ets subtil i delicada,
la teva elegància es manifesta en silenci,
la teva història transmet sensacions
i en la teva recerca es troba
una ànima en procés de trobada.
Simplement hi ets.
I tan sols aquells que poden apreciar la teva bellesa,
queden emocionats
observant la gama de colors
dels teus pètals,
fets paraula
en una sola estrofa.

POEMA MANUSCRIT

~ El Compte ~

Una vegada em digueren: "la vida són dos dies".
Doncs, jo desesperada vaig començar a comptar sense
marcar decimals.

Vaig arribar a un.

Per quan vaig voler arribar a dos, aquest mar em va batre,
em preocupà.

Vaig pensar que si un més un eren dos, segons qualche
concepte matemàtiques.

dans la meseta de la meua existència perduda ne'n
va créixer.

Així que em vaig aferrar a la física,
allà em sentia segura, perquè un menys un deixaven
de ser zero i podien ser menys infinit si jo volia.

Em vaig posar la vida intentant resoldre equacions i
exercicis sense solució alguns de que dos amb dos.

No vaig treure cap tea ruc, però em vaig intentar moltes.

Forts mentida per un temps, fins que vaig conèixer la
felicitat platònica;

allà un noi em digué: allà del dualisme Cos-cinema.

Vaig entendre...

Les meues teories començaven a ser certes exclusivament
per la meua cinema.

Mentre el meu cervell em deia cada dia que deia
era dos, i que deixés d'intentar reduir a un
són sentit.

Es va fer el silenci en mi.

Vaig sentir al mar gotejar i al cel patir una
metamorfosi.

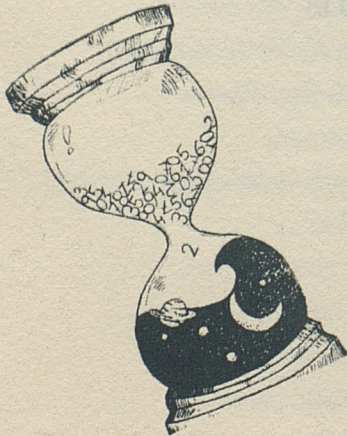
Fins que vaig quedar amb dos...

Nedarem en un mar de somriures i mengüem
raig de llum en raïons de felicitat.

Va resultar que després de dos hi ha tres, de tres quatre
i així fins on jo volgués.

Havia començat a contar tots els zero com i les
nombres que deien "no té solució".

Em qued amb el meu compte fins al nombre
"Carpe Diem".

TAULA

OBRA ARTÍSTICA de Margalida Fiol Villegas	1
SALUTACIONS	
<i>Pròleg perquè</i> Miquel Àngel Tortell	5
<i>I com a centre, els marges. 25 anys d'Aula Poètica</i> Maite Brazales	7
<i>El far de les paraules: homenatge a Joan Margarit</i> Kika Pol	9
<i>Salutació als joves poetes, 25 anys després</i> Antoni Gost	11
<i>Les beceroles d'un poeta</i> Isabel Busquets Hidalgo	13
<i>Salutació</i> Miquel Àngel Maria	15
POEMA D'HOMENATGE a Rafel Socias	17
JOVES POETES DE LA MEDITERRÀRIA	
Bartomeu Crespi	21
Lucía González Cózar	35
Max Codinach	51
Maria Dabén	67
Jaume Cladera	81
Nesma Rogelio	95
OBRA ARTÍSTICA de Pilar Gost: ALBA	113

17^è SOLSTICI D'ESTIU 2021

JOVES POETES DE LA MEDITERRÀNIA

BARTOMEU CRESPI

LUCÍA GONZÁLEZ

MAX CODINACH

MARIA DABÉN

JAUME CLADERA

NESMA ROGELIO

